

A LA SALA DELS CAVALLERS DE LA CIUTAT DE CARCASSONA

Una representació de l'Acadèmia va assistir el dia 22 d'abril al Congrés interregional de Medicina de grup que tingué lloc a la ciutat de Carcassona, el tema del qual era «La medicina de grup a Occitània i a Catalunya; una elecció, unes perspectives». La reunió fou presidida pel professor Sournia, director general de la Salut, i pel doctor Junod, president nacional del Sindicat de Metges de Grup. Foren ponent Enric Goujon, de Prada del Conflent, que dissertà sobre «El metge tal com era i el qui ha esdevingut» i Bernard Bros, occità, que parlà de «Demà, quin metge?».

Evidentment, aquestes qüestions cauen de ple en el camp dels interessos d'una concepció col·lectiva de la Medicina, que l'Acadèmia repetidament ha atès. Recordem només, per exemple, la seva decisiva participació en la ponència «Funció social de la Medicina» del Congrés de Perpinyà i la seva col·laboració a l'Àmbit d'estructura sanitària del Congrés de Cultura Catalana.

Així i tot, la presència de l'Acadèmia a Carcassona potser, en part, deriva de motius aliens a la temàtica. La convocatòria del Congrés contestava al «perquè?» d'una reunió de metges catalans i occitans, amb les paraules següents: «Perquè les preocupacions dels metges de les nostres regions són idèntiques; perquè les decisions preses i imposades depenen sempre d'un centralisme administratiu que rarament té en compte els particularismes locals; perquè els metges de les nostres regions refusen que els siguin imputades les conseqüències d'una política de salut que es degrada perquè no s'atreveix a atacar els veritables problemes; perquè no volen que una frontera provincial administrativa pugui deixar creure que no pensem de la mateixa manera». En aquestes paraules, hi viu una voluntat d'afirmació de la personalitat col·lectiva. La circumstància dels qui les diuen, té unes certes similituds amb la nostra; per això l'Acadèmia acudí a la cita de Carcassona.

La situació de la llengua d'oc és, certament —sembla mentida— molt més lamentable que la de la catalana; tot i així, alguns grups han fet bandera de les paraules d'un metge de Tolosa, Ismael Girard, que diuen: «La parlar e l'escriure nos da lo mejan d'estar fidèus a nosaus e a tot lo pòble noste a qu'avèm lo dever de servir».

Ismael Girard fou vice-president del Novè Congrés de Metges de Llengua Catalana i, des de la fundació l'any 1933, fou un fidelíssim col·laborador de la revista «La Medicina Catalana».

En el fons, l'Acadèmia ha estat present a Carcassona per tal de retre homenatge als vells amics. I als principis immanents. O. C.